

SMEEKBEDE

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw
Wreed spel
Verloren meisjes
Schijndood
Bloedlijn
Dolende zielen
Vermoorde onschuld
Verborgen waarheid
Laatste belofte
Vergeten verleden
Kinderspel
Dodelijke macht
Smeekebede

Angela Marsons

Smeekbede

Ik doe mensen pijn. Help me, voordat ik
word gedwongen het weer te doen.

Vertaald door Wilma Paalman

ISBN 978-90-492-0754-0
ISBN 978-94-023-2695-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Deadly Cry*
Vertaling: Wilma Paalman
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: © Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 Angela Marsons
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Dit boek is opgedragen aan Lynda Allen,
mijn zus en vriendin.*

Proloog

‘Mammie, mammie, kijk,’ roep ik met uitgestoken arm. Ik probeer de tranen terug te dringen, maar één druppel ontsnapt en rolt over mijn wang. Ik ben gelukkig nog net op tijd, ze stond op het punt de deur uit te gaan.

‘Niet nu, liefje, ik had al op mijn werk moeten zijn,’ antwoordt ze, zonder zelfs maar mijn kant op te kijken.

‘Alsjeblieft mammie, kijk nou, het doet pijn.’ Ik houd haar mijn arm voor. ‘Er zit zelfs een rode streep, hier.’

Ze zet haar handtas neer en pakt mijn arm ruw beet. Haar gezicht heeft zich verhard. Ze ergert zich aan me. Dat doet me ook pijn, maar op een andere manier.

‘Waar?’ bijt ze me toe, waardoor ik terugdeins.

‘D-daar,’ wijs ik aan.

Ze kijkt wat beter. ‘Er is niets te zien. Je moet je niet zo aanstellen.’

De tranen stromen nu uit mijn ogen en ik begin te snikken. Ik wil me aan haar benen vastklampen om haar tegen te houden. Er zit wel iets. De huid gloeit nog na waar mijn arm is verdraaid.

Ze laat me los en duwt me met een licht zetje van zich af.

‘En val papa niet lastig met je dwaze gedoe. Hij heeft vanochtend een belangrijke telefonische vergadering.’

Ze kijkt me kort aan alsof ze zich afvraagt of ze zich zal bukken om me een kus te geven voordat ze weggaat. Mijn hart gaat hoopvol tekeer.

Ik wacht.

Tevergeefs. Ik zie dat ze met haar gedachten al bij de dag is die voor haar ligt. Ze glimlacht halfslachtig, alsof ze wel weet dat ze iets meer zou moeten doen.

Ze draait zich om en trekt de deur met een beslist gebaar achter zich dicht.

Ik ga met een leeg, hol gevoel naar mijn kamer terug.

Het zal niet lang duren voordat er nieuwe sporen zullen verschijnen. Hoe vaak zal ik nog proberen het uit te leggen?

Als ze toch niet luistert.

Als niemand ooit luistert.

‘O, Bryant, laat ze dat ding uitzetten,’ kreunde Kim met haar handen voor de ogen. Ze had gewoon tien minuten voor zichzelf willen hebben. Daarom had ze Bryant gevraagd om te stoppen toen ze langs een koffietentje kwamen, zodat hij voor haar de caffè latte kon halen waar ze naar snakte na de bijscholing in Brierley Hill over diversiteit en inclusie.

Ze had écht geen dodelijk vervelende powerpointpresentatie nodig om te weten dat je mensen niet op basis van huidskleur, ras of gender anders tegemoet moest treden. Ze had geen enkel vooroordeel, tegen niemand; ze was meestal tegen iedereen even ongemaniërd.

‘Bryant, ik smeeke het je,’ zei ze tegen de brigadier. Ze wierp een korte blik op de televisie achter zich. Er leek niet aan te ontkomen. Overal hadden ze het over het aanstaande bezoek van Tyra Brooks, een volslagen nul die zich beroemd had gemaakt door in bed te duiken met een vooraanstaande, getrouwde voetballer en er vervolgens een openhartig boek over te schrijven.

Elk plaatselijk nieuwsprogramma en elk nieuwsbulletin maakte melding van haar promotietour en de signeersessie bij de boekwinkel met de fantasierijke naam de Book Store, in het winkelcentrum van Halesowen aan het eind van de week.

Zelfs hier, in een achterafgelegen, matig bezocht koffietentje in Brierley Hill, stond een klein tv-scherm en kwam de geschiedenis van de jonge vrouw nog maar weer eens aan bod, afgewisseld met beelden van Lena Wiley, commissaris van de politie van West Mercia, die het publiek opriep de rust te bewaren bij de negen evenementen die in de Midlands waren gepland.

‘Zo word je tegenwoordig beroemd, baas.’ Bryant probeerde tevergeefs de aandacht te trekken van de eigenaar van de zaak, die met zijn rug naar hen toe zelf naar het nieuws stond te kijken. ‘Door aan te pappen met een beroemdheid en daarmee te koop te lopen. Ik kan me herinneren dat je zelf iets moest kunnen om –’

‘Oké, we gaan,’ zei ze en ze dronk haar kopje leeg. Ze was het niet oneens met haar collega, maar ze was niet in de stemming voor een terugblik in de tijd.

Bryant keek sip naar de rest van zijn broodje en liep toen achter haar aan naar buiten.

‘Wel verd-’ Toen ze de deur uit stapte kwam Kim in botsing met een ge-uniformeerde beveiliging van een van de winkels. Een collega van hem rende met zijn radio in de hand de straat over.

Ze wist dat veel winkels aangesloten waren bij een onderling waarschuwingssysteem om informatie en gegevens over plaatselijke criminelen te delen. Door binnen hun eigen kleine netwerk bewegingen van winkeldieven en onruststokers aan elkaar door te geven konden ze in hun eigen winkel vaak problemen voorkomen.

Ze ging achter hen aan.

‘Baas...’

‘Werk aan de winkel, Bryant.’ Ze versnelde haar pas.

Voor zover ze wist verlieten beveiligers het pand waar ze werkzaam waren alleen als iemand anders binnen het netwerk om directe assistentie vroeg, meestal vanwege een winkeldief die zich agressief gedroeg, wanneer de openbare veiligheid in het geding was of bij voorvallen met kinderen.

Kim volgde de beveiligers de Shop N Save in, die ingeklemd lag tussen een bank en een kringloopwinkel van dierenwelzijnsorganisatie Blue Cross. Ze laveerde door de lange, smalle gangpaden, tussen de schappen door die gevuld waren met aanbiedingen en goedkope prullaria, variërend van huishoudelijke artikelen en speelgoed tot etenswaren.

Helemaal achter in de winkel was een rij kassa’s. Er was geen geschreeuw te horen en ook verder ontbrak elke aanwijzing van een schermutseling. Er stonden alleen wat mensen op een kluitje bijeen.

‘Aan de kant,’ zei Kim tegen de beveiligers terwijl Bryant zijn politiepas toonde.

Toen de mannen plaatsmaakten zag Kim een meisje van vier of vijf jaar oud dat een teddybeertje tegen zich aan gedrukt hield dat afkomstig leek te zijn uit een schap direct naast de kassa’s.

‘Wat is hier aan de hand?’ Kim stapte de kring van mensen binnen.

‘Ze is haar mama kwijt,’ zei de winkelbediende die was neergeknield naast de stoel waarop het meisje zat.

Het kind tilde haar hoofd op en keek haar met roodomrande, bange ogen aan. Haar wangen waren nat van de tranen, maar Kim slaakte een zucht van opluchting. Een ouder die zoek was, was beter dan een kind dat zoek was.

‘Hoelang geleden?’ In de meeste gevallen werden ouders en kinderen binnen enkele minuten alweer met elkaar herenigd.

‘Bijna een kwartier.’

‘Heb je een beschrijving?’

‘Spijkerbroek en een blauw jasje,’ antwoordde de winkelbediende. Het meisje omknelde de beer nog wat steviger. Af en toe ontsnapte er een snik aan het kinderlichaam.

Er verscheen een andere winkelbediende met een zak snoep.

Het meisje schudde haar hoofd en probeerde haar gezicht in de speelgoedbeer te verstoppen. Kim stapte achteruit en gebaarde naar Bryant om hetzelfde te doen. Het meisje werd door te veel mensen ingesloten.

‘Jimmy is de bewakingsbeelden nu aan het bekijken,’ zei een van de winkelbedienden. Zo te zien keek ze naar iets achter Kim. Haar gezicht leek zich te ontspannen. Kim draaide zich om en zag twee politieagenten in uniform verschijnen, en Bryant die zijn telefoon pakte om een oproep te beantwoorden.

De mannelijke politieagent keek haar vragend aan: wat deed de recherche hier bij een kind dat haar moeder kwijt was?

‘We waren toevallig in de buurt,’ legde ze uit. Ondertussen waren er nog twee politieagenten komen opdagen.

Bryant beëindigde zijn telefoongesprek.

‘Woody wil je terug op het bureau hebben, nu meteen.’

Kim was zich ervan bewust dat haar baas tegenwoordig niet haar meer belde wanneer hij haar wilde spreken maar haar collega, die haar in het gareel moest houden. Hij zou wel hebben ingezien dat ze haar eigen, wisselende invulling gaf aan zijn ‘nu meteen’, terwijl Bryant een dergelijk verzoek letterlijk opvatte.

Ze wendde zich tot de dichtstbijzijnde winkelbediende. ‘Stuur wat mensen hier weg. Het arme kind moet –’

‘Baas...’ drong Bryant aan, als om het gelijk van haar eerdere gedachtegang te bewijzen.

Ze trok zich terug uit het groepje winkelpersoneel, beveiligers en politie, knikte instemmend naar haar gewetensvolle collega en liep naar de uitgang.

Er waren meer dan genoeg mensen om zich bezig te houden met een misssende ouder. Het was een onbeduidend incident dat haar zaak niet was.

Nadat hoofdinspecteur Woodward haar had meegedeeld waarom hij haar wilde spreken staarde Kim haar baas een minuut lang aan in de verwachting dat de clou nog moest volgen. Zonder een krimp te geven staarde hij zwijgend terug.

‘Met alle respect, meneer, maar neemt u me nu in de zei-, ik bedoel in de maling?’

‘Nee, Stone. Ik ben serieus. Het Emergency Planning Team komt vanmiddag bijeen, om vier uur, en ik wil dat jij daarbij bent.’

Kim was bekend met het EPT, het overlegorgaan voor crisisbeheersing dat er gewoon om vroeg INEPT (‘onbekwaam’) genoemd te worden, wat ze dan ook altijd deed. Voorafgaand aan risico-evenementen kwam het team standaard bijeen om te bespreken welke voorbereidingen er getroffen moesten worden. Eerder waren er vergaderingen geweest naar aanleiding van geplande demonstraties van de rechts-extremistische English Defence League, over de mogelijke noodzaak om het dreigingsniveau te verhogen en andere belangrijke incidenten. Dat ze nu een overleg hadden naar aanleiding van de komst van een stom glamourmodel dat een paar boeken kwam signeren, kon Kim niet anders uitleggen dan dat ze niet genoeg te doen hadden.

‘Ik weet ook dat wij als recherche normaal gesproken hier niet bij worden betrokken, maar er is nu eenmaal niemand anders beschikbaar.’

‘Meneer, mijn bureau ligt vol met –’

‘Niets wat niet een uurtje kan wachten. En over bureaus gesproken, je zou eens aan dit hier moeten gaan denken.’ Hij tikte op de rand van zijn eigen werktafel. ‘Ik ben nog niet zover dat ik met pensioen ga, maar er komt een dag...’

‘Niet vervelend bedoeld, meneer, maar dit bureau past u perfect. Ik geef de voorkeur aan een iets mobieler model om achter boeven aan te gaan, in plaats van –’

‘En ik denk dat het tijd wordt dat je je ook buiten je team om leert te gedragen zoals het hoort.’

Kim schoot in de lach. ‘Ik waardeer uw vertrouwen in me, maar ik vind het met mijn eigen hond al een uitdaging om me goed te gedragen en hij is mijn beste vriend. Is het niet mogelijk om Bryant naar die vergadering te laten gaan? Hij is zoveel beter in de omgang met mensen dan ik.’

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen, Stone, maar het moet iemand zijn met de rang van inspecteur. Ik heb begrepen dat West Mercia de plannen voor de overdracht gereed heeft en dat dit overleg is bedoeld om wat laatste dingen af te stemmen voor de doorloop later in de week.’

‘Is dat echt allemaal nodig, alleen maar omdat een ex-glamourmodel in een winkel komt opdagen?’

‘Er zijn de nodige mensen die haar bloed wel kunnen drinken, Stone. Veel van hen beschouwen haar als een echtbreekster en in Leamington Spa zijn er al wat knokpartijen geweest. Niemand wil dat er onder zijn verantwoordelijkheid iets misgaat. Zodra West Mercia de boel heeft overgedragen is haar veiligheid ons probleem.’

Kim stond er versteld van hoe er zoals altijd met twee maten werd gemeten. Degene die echtbreuk had gepleegd was de voetballer, maar degene die de haat over zich heen kreeg was zijn minnares, terwijl zij aan niemand trouw had beloofd.

‘Als het een inspecteur moet zijn, kunnen we Bryant dan niet tijdelijk, alleen maar voor vandaag, bevorderen?’ vroeg ze hoopvol. ‘Als het nodig is wil ik hem nog wel “baas” noemen ook,’ bood ze wanhopig aan. Dit soort vergaderingen lagen haar absoluut niet.

Hij schudde zijn hoofd en ze kon aan zijn gezicht zien dat ze niet meer tot hem doordrong.

De strijd was gestreden en ze had verloren.

‘Oké, jongens, waar zijn jullie mee bezig?’ Kim had voor iedereen wat te drinken meegenomen uit de kantine en plaatste het op het reservebureau. Ze hoopte dat het haar team zou oppeppen uit het middagdipje waar ze last van leken te hebben.

‘Aan het archiveren,’ zei brigadier Penn.

‘Wisseldossiers doornemen,’ antwoordde Stacey.

‘Over het leven aan het nadenken,’ luidde het antwoord van een duimen-draaiende Bryant.

Ze waren dus hard aan het werk, de leden van haar team. Het was ongebruikelijk rustig geweest de afgelopen dagen. Een zware mishandeling in de wijk Hollytree was doorgeschoven naar het bureau in Brierley Hill, omdat een van hun informanten erbij betrokken was. Een zaak van seksueel geweld was ingetrokken nadat de vrouw had toegegeven dat ze dronken was geweest en vermoedelijk had ingestemd. En een vechtpartij over cannabis was overgedragen aan het drugsteam.

Ergens was het wel goed dat juist nu de werklust wat minder zwaar was, dacht ze met een blik op Penn, die stapeltjes maakte van de papieren op zijn bureau. Vorige week was zijn moeder begraven en hij had per se de dag na de begrafenis weer aan het werk gewild.

De mensen binnen haar team waren verantwoordelijke volwassenen en konden hun eigen beslissingen nemen, maar dat betekende niet dat ze zich geen zorgen maakte over hem. Ze had geen enkele emotionele verandering in hem kunnen bespeuren. Ze wist dat hij en zijn broer dit hadden zien aankomen, dat hun moeder al maanden geleden te horen had gekregen dat haar longkanker onbehandelbaar was. De vrouw had zich dapper veel langer aan het leven vastgeklampt dan de dokters hadden verwacht. Maar ook al hadden de broers zich op hun verlies kunnen voorbereiden, er was iets wat Kim niet zinde aan Penns reactie op de dood van zijn moeder. Het was haar opgevallen dat het tupperwarebakje ontbrak dat altijd op de scheidslijn stond tussen het bureau van Penn en dat van Stacey. Dat betekende dat Jasper zijn weg naar de keuken nog niet had teruggevonden. De vijftienjarige jongen met het syndroom van Down deed niets liever dan kokkerellen en voorzag het hele team elke dag weer van overheerlijke lekkernijen. Dat het tupperwarebakje er niet stond stemde Kim triest.

Het geval wilde dat Stacey Wood, de collega van Penn en degene die tegenover hem zat, juist een en al opwinding en zenuwen was vanwege haar aanstaande huwelijk aan het eind van de maand. Kim wist dat de agente zich inhield uit respect voor het verlies van haar collega.

Ze wierp een blik naar rechts. Bryant was gelukkig weer helemaal Bryant. Hij had voor een paar lastige keuzes gestaan in verband met een oude zaak, waarbij hij zich gedwongen had gezien het grijze schemergebied van gerechtigheid te betreden en dat was hem zwaar gevallen. Hij had zijn oude zelf geleidelijk aan weer hervonden en een paar dagen geleden had hij hen allemaal meegetroond naar het parkeerterrein om met zijn nieuwe auto te kunnen pronken. Zijn vorige auto had het loodje gelegd toen hij hem bij hun laatste grote zaak als stormram had gebruikt en er een metalen hek mee omver had gereden.

Vol verwachting waren ze hem alle drie naar beneden gevolgd om zijn nieuwe bezit te bewonderen. Maar eenmaal ter plekke hadden ze er zwijgend en met zuinige gezichten bij gestaan.

Kim had de stilte doorbroken. 'Eh... het is een Astra Estate. Precies dezelfde als je had.'

Bryant had zijn hoofd geschud. 'Nee, dit is het anderhalveliter-driecilindermodel met turbo -'

Kim had hem hardop lachend onderbroken. 'Met turbo? Terwijl je amper tachtig rijdt op de snelweg. Daar ga je plezier van hebben, Bryant, maar het is en blijft een Astra Estate en hij heeft zelfs dezelfde kleur.'

'Nou, niet helemaal, deze is staalgrijs...'

Kim had de rest niet meer gehoord, omdat ze zich had omgedraaid en weer naar binnen was gelopen. Hij was dan misschien een paar jaartjes jonger, maar in wezen was het dezelfde auto. De enige die ervan onder de indruk was, was Bryant zelf.

Kim richtte zich tot Stacey. 'Zit er nog iets tussen?'

Jaarlijks werden er door de politie van Dudley dossiers uitgewisseld, een initiatief van Woody dat drie jaar geleden was ingevoerd. Elk team binnen het district speelde een aantal onopgeloste zaken door om er een ander team met een frisse blik naar te laten kijken en zo mogelijk een nieuw licht op het onderzoek te kunnen laten schijnen. Van de zevenentwintig zaken die tot nu toe waren uitgewisseld waren er negen door een ander team opgelost, waarmee de waarde van Woody's initiatief was aangetoond. Ook al had ze er een hekel aan om haar team door het werk van andere rechercheurs te laten harken, ze stond erachter omdat het vangen van boeven nu eenmaal altijd prioriteit had.

‘Oké, Penn, ga zo door, en jij ook Stace. Bryant, om je duimen wat rust te gunnen mag jij me naar dat overleg brengen.’ Ze pakte haar jas en liep naar de deur.

‘Zeg, baas,’ zei Bryant toen ze eenmaal buiten gehoorsafstand van de researchekamer waren, ‘hoe denk jij dat het met Penn gaat?’

‘Als hij zegt dat het goed gaat, zullen we dat van hem moeten aannemen,’ antwoordde ze.

Onderaan de trap aangekomen liepen ze Jack tegen het lijf, de balieagent, met zijn armen vol snoep uit de automaat.

‘Jezus, Jack, heb je een te lage bloedsuikerspiegel?’ vroeg Kim.

‘Agent Monaghan heeft een kleine bezoeker meegebracht. Het meisje is eerder vandaag haar moeder kwijtgeraakt.’

‘Dus ze is nog steeds niet terecht?’ vroeg Kim aan de bezorgd kijkende Jack, die zijn hoofd schudde.

Ze was sterk in de verleiding om met Jack mee te gaan om te kijken hoe het met het meisje ging, maar ze dwong zichzelf door te lopen, het gebouw uit.

Het was per slot van rekening haar zaak niet.

Stacey sloeg haar collega kort gade voordat ze hem aansprak. ‘Zeg Penn, als je misschien –’

Zonder op te kijken van de stapels papier op zijn bureau die hij netjes aan het ordenen was, zei hij: ‘Het gaat goed, Stace.’

Telkens wanneer ze ernaar vroeg, gaf hij haar hetzelfde antwoord. Voor zover ze wist had hij niet veel vrienden, vermoedelijk omdat hij binnen verschillende korpsen had gewerkt en hij in zijn vrije tijd vooral voor Jasper zorgde. Al had een van zijn vroegere collega's uit West Mercia, Lynne, wel de begrafenis van zijn moeder bijgewoond. Stacey hoopte maar dat hij zijn verdriet bij haar wat makkelijker toonde dan bij zijn huidige teamgenoten.

‘Hoe gaat het met Jasper?’ De plek waar normaal gesproken altijd koekjes of muffins voor het pakken stonden bleef akelig leeg.

‘Prima.’

‘Ik zou even langs kunnen –’

Hij kapte haar af en daarmee ook meteen het onderwerp. ‘Wat ben je zoal in die wisseldossiers tegengekomen?’

Stacey kende haar collega inmiddels goed genoeg om te weten dat hij niet met zijn emoties te koop liep en uit zijn kortaffe antwoorden kon ze dan ook opmaken dat haar vragen hem begonnen te ergeren, maar dat hij haar niet wilde afsnauwen. Ze nam de hint ter harte.

‘Goed, luister. Ik heb hier een gewapende overval uit Wolverhampton, van twee jaar geleden. Het team daar vermoedde dat het het werk was van een bende, omdat iemand van wie bekend is dat hij bij die bende hoort een half uur voor de overval in de buurt is signaleerd en omdat de werkwijze kenmerkend voor hen is. Er waren echter geen ooggetuigen.’

Penn schudde zijn hoofd. ‘Geen tijd aan verspillen. Wolvo kent de bende-cultuur daar beter dan jij, dus als zij al geen informatie hebben weten los te peuteren, maak jij geen enkele kans.’

Ze had het dossier al doorgenomen en was zelf ook tot die conclusie gekomen. Als de agenten van Wolvo voor wie het terrein en de mensen vertrouwd waren al niemand bereid hadden gevonden om namen te noemen, was het bij voorbaat een verloren zaak. Er waren geen gewonden gevallen en het tankstation dat was beroofd was nog in bedrijf. Ze voelde dan ook geen brandend verlangen om zich hierop te storten. Ze sloot het dossier en legde het weg.

‘Volgende. Een kleine twee jaar geleden werd een knaap van achttien buiten bij een snackbar door drie onbekende aanvallers te grazen genomen. Snijwonden en blauwe plekken, niks gebroken. De daders zijn nooit gepakt.’ Ze bladerde terug naar de eerste pagina. ‘Deze komt uit Dudley.’

‘Wat is er als laatste genoteerd?’

‘Een bezzoek en een telefoontje van de moeder om te vragen hoe het ervoor staat.’

Penn schudde zijn hoofd. ‘Het zou tijdverspilling zijn.’

‘Je kunt ze niet allemaal gewoon maar afschrijven omdat er werk in zit. Als het makkelijke zaken waren, waren ze allang opgelost,’ wierp Stacey tegen. Ze voelde diep vanbinnen iets smeulen. Hier wilde ze misschien wel iets mee. Die jongen was behoorlijk toegetakeld.

‘Daar heb je gelijk in, maar die knaap is inmiddels twintig. Voor iemand van die leeftijd is twee jaar een half mensenleven. Als zijn ouders bij de politie navraag doen in plaats van dat hij dat zelf doet, denk ik dat hij het achter zich heeft gelaten, en hij is je beste bron van informatie.’

Stacey begreep zijn redenering. Bij het heropenen van een doodgelopen onderzoek was je om informatie boven tafel te krijgen waarmee de zaak kon worden opgelost niet alleen afhankelijk van het geheugen van het slachtoffer, maar ook van diens bereidheid en inzet om mee te werken.

Ze legde ook dit dossier weg en pakte het volgende, eveneens een zaak van twee jaar geleden. ‘Dit betreft een zedendelict. Opvallend veel overeenkomsten met een seksueel misdrijf waarvoor de dader is veroordeeld, maar Brierley Hill kon de zaak van het tweede slachtoffer niet hard genoeg maken om het Openbaar Ministerie tot vervolging te laten overgaan.’

‘Ja, die.’ Eindelijk tilde Penn zijn hoofd op.

‘Maar ik heb je er verder nog niets over verteld,’ zei ze, blij dat ze zijn gezicht weer zag in plaats van de bovenkant van zijn hoofd.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Het is een verkrachting en geen enkele verkrachter zou vrijuit mogen gaan.’

Daar kon ze het alleen maar mee eens zijn en bij het voorsorteren van de dossiers had ze ook gedacht dat ze deze zaak als eerste wilde oppakken. Maar pas nu viel het haar op dat de zaak van het tweede slachtoffer niet eens aan het Openbaar Ministerie was voorgelegd. Ze liep de details nog eens goed langs.

Lesley Skipton was verkracht toen ze onderweg was naar huis, na afloop van een festival in het park bij Himley Hall, georganiseerd door de gemeenteraad van Dudley. Het evenement had tot één uur ’s nachts geduurd. De

tweeëntwintigjarige was met een klap op haar achterhoofd bewusteloos geslagen. Toen ze bijkwam zat er een man boven op haar die haar van achteren met een onbekend voorwerp verkrachtte. De dader hield haar gezicht tegen de grond gedruwd en heeft geen woord tegen haar gezegd.

Stacey nam even de tijd om zich in te leven in hoe doodsbang de jonge vrouw moest zijn geweest.

Het team van Brierley Hill had een plaatselijke bouwvakker verdacht naar wie ze al onderzoek verrichtten in verband met een seksueel misdrijf enkele dagen daarvoor, maar ze hadden geen fysiek bewijs kunnen vinden om hem aan deze tweede zaak te linken.

De eerste zaak was wel voor het gerecht gekomen: Sean Fellows was veroordeeld voor de verkrachting van Gemma Hornley. Lesley Skipton had nog geen gerechtigheid gekregen voor wat haar was aangedaan.

Op papier bestond er geen enkele twijfel over dat Sean Fellows ook verantwoordelijk was voor de aanval op Lesley. Dat was de mening van het onderzoeksteam en nu ook van Stacey.

De enige vraag die overbleef was: hoe kon ze het bewijzen en Lesley Skipton de genoegdoening geven waar ze recht op had?

Om twee minuten voor vier bracht Bryant de auto tot stilstand voor de ingang van het Cophthorne Hotel.

‘Weet je, Bryant, voor deze ene keer had je er wel wat langer over mogen doen.’ Mopperend klikte ze haar gordel los. Zijn berucht gelijkmatige rijstijl ergerde haar mateloos wanneer ze onderweg waren naar een plaats delict of om een belangrijke getuige te ondervragen wanneer elke seconde telde. Maar ze zou het nu niet erg hebben gevonden om iets te laat te zijn.

‘Veel plezier en lief zijn voor de andere kindjes,’ zei hij met een grijns.

Ze sloeg het portier achter zich dicht en begaf zich naar de ingang.

Het hotel was gelegen aan de uiterste rand van het Waterfront-complex en dateerde uit de jaren tachtig. Toen was het een blinkend nieuw pronkstuk geweest met een overdekt zwembad en conferentiezalen. Maar nu, drie decennia later, had het zijn glans verloren. De foyer had een schemerige uitstraling die hij eerder niet had gehad en de crèmewitte verf bladderde en was vergeeld van ouderdom. Daar was geen schoonmaken tegen opgewassen.

Achter de ontvangstbalie keek een vrouw van middelbare leeftijd verwachtingsvol op.

Kim toonde haar politiepas. ‘EPT-overleg.’

De vrouw wees in de richting van een dubbele houten deur met ingezet glas. Kim knikte. Ze was hier al vaker in een van de conferentiezalen geweest.

De Hackett Suite was de kleinste van de negen vergaderruimtes en de deur ernaartoe stond wagenwijd open.

De aanwezigen stonden verspreid door de ruimte wat ongemakkelijk met een klein wit kopje in de hand, afkomstig van een stapel naast de zilveren theepot. Een paar mensen glimlachten of knikten haar toe. Op de tafel was voor elke stoel een handgeschreven naambordje geplaatst, met daarnaast een briefingspakket.

Kim wist al hoe de koffie hier smaakte – een bitter brouwsel dat er met geen melk of suiker beter op werd – en besloot het zonder te stellen.

Ze nam plaats op de plek waar een bordje stond met de aanduiding POLITIE WM in plaats van haar naam. Ze hadden van tevoren niet geweten wie er als afgevaardigde van korps West Midlands zou opdagen. Buiten dat

van haar om telde ze zes naambordjes. Ze keek om zich heen of ze kon ontdekken welke mensen bij welke namen hoorden.

De streng ogende vrouw met stekeltjeshaar was makkelijk. Dat was Nikita Jackson, die hier was namens de ambulancedienst van de West Midlands. Ze stond naast een zwaarlijvige man die Kim herkende als Clive Young van het brandweerkorps. Bij elk evenement waar een menigte mensen werd verwacht en rekening werd gehouden met incidenten werden zij tweeën erbij geroepen om te bepalen hoeveel mankracht er moest worden ingezet.

Bill Platt, die binnen de gemeenteraad van Dudley verantwoordelijk was voor evenementen, was druk bezig heet water in een kopje te schenken. Om de paar seconden stopte hij om zijn bril langs zijn neusbrug omhoog te duwen.

De andere twee aanwezigen had ze nooit eerder gezien. Ze vermoedde dat de man die tegen de muur leunde en op zijn telefoon aan het scrollen was Christopher Manley was, de oprichter van TSS, voluit Total Security Systems, een particulier beveiligingsbedrijf dat verschillende diensten aanbood: camerabewaking op afstand, sleutelbeheer voor bedrijfspanden en wooncomplexen, bemande beveiliging en evenementondersteuning. Drie jaar geleden had de gemeenteraad van Dudley besloten de beveiliging van evenementen uit te besteden en de keus was daarbij op TSS gevallen. Kim had zich de eigenaar van het bedrijf ouder voorgesteld, maar Christopher Manley was zo te zien eind dertig.

Met nog twee namen te gaan moest de vrouw met de bos blonde, loshangende krullen wel Kate Sewell zijn, de artistiek agente van Tyra Brooks, de beroemdheid.

De resterende naam behoorde toe aan de enige nog ontbrekende persoon, die recht tegenover Kim was geplaatst aan de rechthoekige vergader tafel. Alle hoofden draaiden zich in de richting van de deur toen Lena Wiley, commissaris van de politie van West Mercia, de kamer binnenliep.

Kim had niet anders verwacht dan dat de vrouw in het echt net zo'n krachtige verschijning zou zijn als ze een uur geleden op het kleine beeldscherm in het koffietentje al had geleken. Ze was ongeveer even groot als Kim zelf en eiste met haar aanwezigheid als vanzelf de aandacht op. Met haar stevige, maar niet te zware fysiek straalde ze betrouwbaarheid uit. Ze was zelfbewust en zelfverzekerd zonder zich manlijk voor te doen.

Op een paar geruchten na wist Kim weinig van de vrouw. Zo deed er een grap de ronde dat haar persoonlijke assistent altijd een parkeerkaart kreeg die maar een week geldig was, omdat ze sinds ze commissaris was nog nie-

mand langer dan een week in die functie in dienst had gehad. Tot een paar jaar geleden versleet Kim zelf ook als geen ander medewerkers en ze liet het dan ook wel uit haar hoofd om iemand alleen daarop te beoordelen. Ze had ook gehoord dat de commissaris resultaten boekte en geen jaknikker was. Dat waren geen slechte eigenschappen, vond Kim. Ze had een hoge positie bereikt, maar op die klim naar boven zou ze veel struikelblokken zijn tegengekomen. Daar had Kim wel respect voor.

Met één enkele knik van haar hoofd begroette commissaris Wiley alle aanwezigen, negeerde de naambordjes en nam aan het hoofd van de tafel plaats.

Het ontging Kim niet dat dit de wethouder irriteerde, wiens taak het was om zowel het evenement als deze vergadering te coördineren.

‘Het spijt me dat ik te laat ben,’ zei Lena terwijl iedereen gewoon maar de dichtstbijzijnde stoel pakte, waardoor Kim nu recht tegenover de eigenaar van het beveiligingsbedrijf kwam te zitten.

Wethouder Platt kuchte. ‘Fijn dat jullie er allemaal zijn. Zoals jullie weten staat er voor deze donderdag –’

‘Tenzij de plannen sinds ons laatste overleg zijn veranderd, kunnen we de blabla denk ik wel overslaan,’ kapte Lena hem zonder pardon af. ‘Dege-nen die er toen niet bij waren kunnen alles nalezen in het briefingspakket.’

Alle ogen richtten zich nu op de afgevaardigde van de politie. Kim.

Platt kleurde rood. ‘Ja, natuurlijk, maar –’

‘Ik stel voor dat we het plan van actie zoals het er ligt doornemen. Na af-loop is er dan ruimte voor vragen.’

Hoewel ze een stilte liet vallen alsof ze om instemming vroeg, was het iedereen duidelijk wie deze vergadering leidde.

Lena Wiley was niet gekomen waar ze nu was door zich de kaas van het brood te laten eten, dat was Kim wel duidelijk, en als de directe aanpak van deze vrouw betekende dat ze hier eerder weg kon, terug naar haar echte werk, dan kon Wiley op haar steun rekenen.

‘Oké,’ zei Lena met een wijsvinger op het briefingspakket, maar zonder het te openen, ‘miss Brooks zal donderdag om één uur ’s middags aan ons worden overgedragen. Wij escorteren haar naar het Kingfisher-winkelcentrum in Redditch, waar ze een uur zal zijn om te signeren en –’

‘Een uur of tot de laatste persoon in de rij,’ bracht Kate Sewell in. ‘Tyra blijft tot iedereen die dat wil haar handtekening heeft.’

Lena keek haar scherp aan, maar zei niets over het feit dat ze was onderbroken.

‘Gevolgd door een meet-and-greet die –’

Opnieuw onderbrak Kate haar. ‘Geen meet-and-greet.’

Lena keek haar nu nog scherper aan en begon toen opzichtig door het briefingspakket te bladeren. ‘En wanneer is dit veranderd, als ik mag weten?’

‘We hebben gewoon besloten dat de meet-and-greets geen goed idee zijn. Om veiligheidsredenen,’ zei Kate met een nonchalant schouderophalen.

‘Zijn er directe dreigementen geuit?’ vroeg Lena met toegeknepen ogen.

Iedereen wist dat Tyra Brooks tot het soort mensen behoorde dat evenzeer werd aanbeden als gehaat. Het glamourmodel had meer dan twee miljoen volgers op Instagram en was voor veel jonge meisjes een idool. Maar anderen waren woedend op haar als degene die het gezin van een plaatselijke voetballegende kapot had gemaakt.

‘Geen directe dreigementen,’ antwoordde Kate prompt.

Het viel zowel Kim als Christopher Manley op dat ze haar antwoord wel erg snel gereed had.

‘Het levert gewoon geen extra verkoop op.’

Lena leek tevreden met dat antwoord en pakte de draad weer op. ‘Van daaruit wordt ze door haar chauffeur van Worcestershire naar Halesowen gereden. Wij volgen haar. Bij de ingang van het winkelcentrum op het laad-en-losterrein zal ze worden overgedragen aan inspecteur Plant.’

Op dat punt aangekomen keek Lena naar Kim om haar de gelegenheid te geven iets in te brengen.

Ze schudde haar hoofd. Ze hoefde zelf niet op te treden in dit hele circus. Ze deed wat haar gevraagd was te doen en daarom zat ze hier. Ze hield het bij luisteren.

Met lichte tegenzin sloeg Lena het briefingspakket open. Ze keek naar Bill Platt, die reageerde met een hoofdgebaar als om te zeggen: jij wilde dit overleg, dan red je je er ook maar mee.

Lena keek de pagina’s vluchtig door. ‘Voor zover ik heb begrepen zal inspecteur Plant vanaf het punt van overdracht Tyra Brooks door de bevoorradingsgangen naar de achterkant van de boekwinkel begeleiden om onnodig contact met het publiek te vermijden.’ Uit de blik die ze vervolgens in de richting van Christopher Manley wierp, sprak openlijk misprijzen. ‘Sleutelposities zullen worden bemand door bewakers van rss die –’

‘Veiligheidsagenten,’ bromde hij.

Kim wist dat de benaming ‘bewakers’ bij veel beveiligingsdiensten verkeerd viel. Tegenwoordig moest het personeel dat daar in dienst was een opleiding hebben gevolgd en een examen hebben afgelegd. De meesten

konden eerste hulp verlenen, reanimeren en wisten om te gaan met een aed. De tijd dat iemand een uniform aankreeg en bij de deur werd geplaatst was al lang voorbij.

Lena negeerde zijn verbetering. 'Hoeveel bewakers hebt u voor dit evenement ingepland?'

'Zeven,' antwoordde hij zonder haar aan te kijken.

Kim wist dat veel politiemensen neerkeken op beveiligingsdiensten, dat ze beveiligers beschouwden als namaakagenten. Velen waren het niet eens met hun inzet tijdens publieksevenementen, maar Kim zag hun bijdrage als een voordeel: de politie had op die manier meer handen vrij om het werk te doen waarvoor ze betaald werd. Het politiekorps van de West Midlands had de gemeenteraad van Dudley niet het vereiste aantal manschappen willen leveren voor dit evenement en dus had de wethouder geen andere keus dan hulp van buitenaf in te schakelen. Niemand wilde dat er onder zijn verantwoordelijkheid iets met deze beroemdheid gebeurde.

Christopher Manley was net begonnen uiteen te zetten waar zijn personeel positie zou innemen toen Kim haar telefoon in haar zak voelde trillen.

Lena Wiley onderdrukte een gaap. Kim luisterde naar zijn plannen. Ze hoefde de plattegrond van het winkelcentrum met de gemarkeerde posities er niet bij te pakken. Ze kende het terrein goed; in haar tijd als geüniformeerd agent had ze er de nodige incidenten meegemaakt.

Het trillen van haar telefoon stopte. Even wachten nog, dacht ze.

'Dank u wel voor uw uitleg, meneer Manley. Deze informatie over waar uw bewakers zich precies zullen bevinden is kennis die –'

Ze werd onderbroken door Kim, die voor het eerst sinds ze hier in deze kamer was haar mond opende. 'Hoe zit het met trap negen?' vroeg ze aan de man tegenover zich.

De geërgerde blik van Lena verplaatste zich naar Kim.

Kim negeerde haar en bleef Christopher Manley aankijken, die een glimlach onderdrukte.

Hij raadpleegde nogmaals zijn plannen. 'Op de plattegrond is geen trap negen.'

'Ahum... als ik even mag,' zei Lena. 'Dit lijkt me iets wat jullie buiten dit overleg om met z'n tweeën kunnen –'

'Daar.' Zonder enige acht te slaan op de commissaris leunde Kim over de tafel heen. Ze drukte een wijsvinger op wat op de plattegrond een muur leek te zijn. 'Voor de verbouwing was hier een trap naar de verdieping erboven, voor de bevoorrading. Er zit nog een deur daar, die naar een nu verlaten

reeks opslagruimten leidt en naar een gang die weer naar het nieuwe deel terugvoert.'

Kim wist dat omdat ze er een keer verdwaald was geraakt toen ze een verdachte achtervolgde die betrokken zou zijn geweest bij een zware mishandeling en die plotseling uit het zicht was verdwenen.

Christopher bedankte haar met een glimlach en markeerde de plek op de plattegrond met een kruisje. Hij keek naar de wethouder. 'Dat worden er dus acht.'

Bill Platt schudde zijn hoofd om aan te geven dat het budget niet omhoog zou gaan.

Christopher wendde zich weer naar Kim toen haar telefoon opnieuw begon te trillen.

'Het wordt gedekt,' verzekerde hij haar.

'Hoe boeiend deze uitwisseling ook was,' zei Lena, 'ik zou nu door willen gaan met...'

Kim reikte in haar zak naar haar telefoon en hoorde al niet meer wat ze verder zei. De mensen wier oproepen het belangrijkste waren wisten dat ze nu niet gestoord kon worden. Dat waren Woody, die haar hiernaartoe had gestuurd, en Bryant, die haar hiernaartoe had gebracht. Dan bleef er maar één ander over en diegene belde haar nooit om gezellig even bij te kletsen.

Lena keek haar recht aan en zweeg. Iedereen volgde haar blik.

Kim zag dat ze twee gemiste oproepen had van Keats.

'Ahum... ik wil u verzoeken uw telefoon op te bergen.'

Kim negeerde haar en schoof haar stoel naar achteren.

Het gezicht van Lena Wiley kleurde vuurrood van woede. 'Moet u ergens zijn?'

Zonder zich te verontschuldigen stevende Kim naar de deur. Over haar schouder riep ze alleen nog: 'Ja, ik blijf inderdaad ergens te moeten zijn waar mijn aanwezigheid veel noodzakelijker is dan hier.'